

POSTED ON 17 DECEMBER 2014 BY PETER LAURICHTS

VERBINDEND IN EEN EIGEN ZUIL

🕒 **Read Time** 4 Minute, 58 Second

Sinds enige jaren hebben de linkse intellectuelen een gedegen tegenhanger in het rechtse politieke spectrum: Sid Lukkassen. Hij is al enige jaren in een zelfgekozen isolement actief als polemist via columns en een aantal boeken. Breed belezen strooit hij schijnbaar moeiteloos met historische voorbeelden of literaire citaten als illustratie van zijn boodschap: we rijden als samenleving met z'n allen recht het ravijn in. In zijn nieuwste boek 'Kerkgangers en zuilenbouwers' kondigt hij de geboorte aan van een nieuw platform waarop alle "helder denkende mensen" samen kunnen komen om elkaar te helpen om deze rampzalige reis bij te sturen.

Dat Sid Lukkassen de hoop heeft dat de teloorgang van onze samenleving nog kan worden gecorrigeerd is op zich al opvallend. Zijn vorige boeken en columns getuigden vooral van zijn overtuiging met betrekking tot het zelfdestructieve vermogen van onszelf. Mogelijk heeft zijn hechte – en gestaag groeiende – achterban hem het idee gegeven, dat er toch een stevige vangrail is aan het einde van de dodelijke snelweg. Door samen fors tegengeluid te geven kan wellicht de desastreuze busreis tijdig worden afgeremd of bijgestuurd. Deze nieuwe samenwerking heeft ook een naam: De Nieuwe Zuil.

De boodschap zelf is niet nieuw: het politiek correcte denken vanuit de links-liberale kerk (duidend op zo ongeveer alle partijen, die ooit hebben meegeholpen aan de opbouw van dit land inclusief oppositiepartijen als Groen Links, SP en PvdD) is verweven in alle geledingen van onze samenleving. Door elkaar baantjes toe te schuiven houden ze zichzelf in stand, terwijl ze steeds verder van de burger komen te staan. Alle helder denkende burgers – ongeacht of ze 'links', 'rechts' of zonder politieke betrokkenheid zijn – worden daarom met deze nieuwe zuil aangesproken. Het is een oproep aan dezelfde groep, die ook door de PVV en FvD wordt aangesproken en de oproep heeft veel dezelfde elementen, maar zij mogen naar Lukkassen komen; Lukkassen gaat niet naar de PVV of FvD.

In lijn met de gedachte van een platform is het boek ook deels gevuld door Sid's medestanders. Deels door korte artikelen van bijvoorbeeld Jan Kroon, Dennis Jansen of Casper Santing of door dialogen van Sid met Manel Mselmi of Maurits van Falckenreck. De meeste artikelen zijn echter van Sid Lukkassen zelf en dat is ook wel zo prettig. Wat je namelijk ook van zijn ideeën vindt: zijn stijl is herkenbaar, kwalitatief van hoog niveau en onderbouwd met een ruime voorbeelden-waaier. Als een Don Quichot trekt hij van leer tegen een linkse kerk; ditmaal gesteund door een keur aan Sancho Panza's. En hij is niet bang om deze strijd te blijven aangaan.

Het boek staat daarom nu ook weer vol met een keur aan tegenhangers voor het politiek correcte gedrag, waarmee we volgens Sid bestookt worden in alle media. Bekend is het verwijt dat een verwijzing naar het pedofiele karakter van Mohammed wordt bestraft, omdat het kwetsend is voor moslims, terwijl er geen haan kraait naar harde kritiek op de katholieke kerk vanwege hun pedofiele misstanden. In lijn hiermee zijn er meer voorbeelden van onbegrip over de empathie van het politiek correcte Westen voor de islam terwijl moslims – in ieder geval een dominante groep – geen enkele empathie terug geven.

Maar de werkelijke kracht van Sid Lukkassen is het brede palet aan onderwerpen en niet alleen zijn waarschuwingen voor de islam. Zo wordt er in het boek ingegaan op de sociale dwang van genderneutraliteit waarbij ook vrouwen de rol van mannen moeten oppakken en mannen vrouwelijke kanten moeten ontwikkelen. Het gaat om de strijd tegen de trend om de individuele ontwikkeling te knakken ten voordele van de algehele ontwikkeling waarbij iedereen gelijk is. Het gaat om de doorbraak van de AfD en de FDP in Duitsland als tegenwicht tegen de “deug-hegemonie”. Het gaat over de ‘perception’-samenleving waarin de basis is gelegd voor het fake news van politici als Trump. Het gaat over de overname door links van de wetenschap met haar intolerantie naar afwijkende standpunten. En het gaat over de rol van talkshows waarin steeds dezelfde mensen spreken over oppervlakkigheden en waarin het ‘rechtse’ geluid consequent wordt geframed als irrelevant.

De kern van het boek komt terug in het artikel “De linkse kerk: waarom links niet meer kan innoveren”. Hierin betoogt Lukkassen aan de hand van een artikel van Jameson uit 1975 (“Towards a Marxist Cultural Politics”), dat de linkse intellectuelen het contact met de werkelijkheid zijn kwijtgeraakt. “Onder de wolk van een mateloos scepticisme en cultuurrelativisme werden de succesvolle basisprincipes achter de Westerse intellectuele, humanitaire en economische topprestaties versluierd en vervolgens ondermijnd.” Door dit inzicht vluchtten linkse intellectuelen in het cultuurmarxisme waarbij de “goede intenties” niet konden worden geraakt door “rationele argumenten”.

Juist deze vlucht uit de werkelijkheid leidt er volgens Lukkassen ook toe dat links niet meer innoveert. Juist Artificial Intelligence (bijvoorbeeld bij zelfrijdende auto’s) zou leiden tot sterke verbeteringen waar juist krachtige instituties als verzekeraars of het CBR van zouden lijden. In plaats daarvan zijn zij – humorloos – bezig met “identitaire debatten over randgroepen en over ‘blanke privileges’”. Zij staan liever aan de juiste kant van de geschiedenis door de juiste deugsignalen uit te zenden, dan dat ze praktisch denken.

Met deze bespiegelingen zien we in dit boek een ontwikkeling van een eenzame strijd met een apocalyptische verwachting naar een gezamenlijke strijd met een hoop op een positieve bijsturing. Wat resteert is een oplossing door een blok (links intellectualisme) te bestrijden met een ander blok (De Nieuwe Zuil). Juist de liberale wortels van Lukkassen zouden hem moeten leiden tot het inzicht dat mensen zich kunnen onderscheiden van hun groep. Niet iedere moslim is een jihadist en niet iedere linkse intellectueel is blind voor de werkelijkheid. Door een blok te ontwikkelen tegenover een ander blok blijven veel individuen met de prangende vraag waarom er voor hen geen plaats is in de ene of de andere herberg. Hoe toepasselijk in deze Kerstperiode.

Peter Lamberts

Peter Lamberts is politiek historicus en heeft inmiddels meerdere recensies geschreven over de boeken van Sid Lukkassen.